

Arrest

nr. 223 652 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot de niet afgifte van een A-kaart.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, geboren te Freetown op 03.02.2001.

Op 22.09.2017 heeft verzoekende partij als niet begeleide minderjarige een asielaanvraag ingediend.

Op 30.10.2017 werd dhr. L. D. R. aangesteld als voogd van verzoeker.

De voogd van verzoeker diende een aanvraag in, in toepassing van artikel 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet, op 17.05.2018. De procedure werd on hold gezet gezien de lopende aanvraag om internationale bescherming.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 13.09.2018 een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12.02.2019 nam de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoekende partij niet in het bezit werd gesteld van een A-kaart in toepassing van artikel 61/20 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Dit relaas vindt steun in het administratief dossier.

1.3. Op 12 februari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

(...)

Naam, voornaam: B., G.

Geboren op 03.02.2001 te F.

nationaliteit: Siërra Leone

Adres : (...)

Mijnheer,

In goede orde hebben wij uw aanvraag voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 ontvangen.

Ik kan u meedelen dat betrokkene niet in het bezit wordt gesteld van een A-kaart in toepassing van artikel 61/20 van bovenvernoemde wet.

Op heden beschikken wij over onvoldoende elementen om de duurzame oplossing te bepalen en dit rekening houdend met onderstaande elementen:

- Het CGVS heeft de verklaringen aangaande de beweerdde problemen en aldus zijn reden(en) van vertrek weinig plausibel en geloofwaardig bevonden.*
- Op heden is er geen enkel bewijskrachtig document dat toelaat deze gedane verklaringen op objectieve wijze te staven, zoals daar o.a. zijn een overlijdensakte van de ouders*
- Het is onmogelijk een objectieve kijk te hebben op de familiale situatie van betrokkene in het land van herkomst en aldus de afwezigheid van garanties op adequate opvang bij een terugkeer*
- Er is geen bewijs van identiteit middels een authentiek en geldig paspoort en rekening houdend met de twijfel die werd geuit t.a.v. de verklaarde minderjarigheid en de resultaten van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Spaanse autoriteiten, is het kennelijk niet onredelijk dergelijk bewijs te vragen*

Het staat betrokkene vrij als meerderjarige, alsnog zijn verblijf trachten in orde te stellen en dit conform de geldende procedures zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980

(...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op het volgende:

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onbetwistbaar op 3 februari 2019 zijn meerderjarigheid bereikte. Dit wordt ook bevestigd aan de hand van stuk 6 dat de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij op 3 februari 2019 meerderjarig is geworden, wordt de verzoekende partij gevraagd diens actueel belang bij de huidige vordering aan te tonen. De Raad wijst

erop dat zelfs bij een vernietiging de verwerende partij niets anders kan dan vaststellen dat de verzoekende partij inmiddels meerderjarig is. De verzoekende partij kan derhalve niet meer een aanvraag indienen op basis van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij kan enkel opnieuw vaststellen dat het de verzoekende partij vrij staat, als meerderjarige, zijn verblijf *“alsnog in orde te stellen conform de geldende procedures”*.

2.2. De advocaat van de verzoekende partij antwoordt hierop ter terechtzitting dat er nog steeds belang is bij de huidige vordering aangezien er een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd door de gemachtigde van de minister bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Zij verklaart dat, alhoewel de vernietiging van de bestreden beslissing geen nut heeft voor de gedane aanvraag, dit mogelijk een effect heeft op toekomstige aanvragen.

De advocaat van de verwerende partij stelt dat er geen belang is.

2.3. De verzoekende partij toont in dit geval geen actueel belang aan, tenzij een schending van een hogere rechtsnorm dat alsnog het belang zou kunnen actueel houden. De verzoekende partij wijst in het kopje van haar verzoekschrift op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), maar zij laat na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel zou geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

De verzoekende partij voert tevens de schending van artikel 13 van het EVRM aan. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept ook de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM uitlegt.

Beide onderdelen zijn onontvankelijk. Er wordt overigens opgemerkt dat, indien de verzoekende partij *“tussen twee stoelen valt”* omdat zij gekozen heeft geen beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit een gevolg is van haar eigen keuze en niemand de verzoekende partij kon dwingen geen beroep aan te tekenen tegen die beslissing.

De verzoekende partij stelt: *“Gelet op de uiteenzetting hierboven, kan worden aangenomen dat verzoekende partij ernstig in zijn rechten is geschonden, niet enkel als minderjarige, doch ook als meerderjarige.”*

Verzoeker valt op deze manier tussen twee stoelen.

Verzoekende partij heeft gekozen om voorrang te verlenen aan de bijzondere verblijfsprocedure, gelet op de nakende meerderjarigheid en om aan de dienst MINTEH de tijd te geven om een degelijk, zorgvuldig, correct en redelijk onderzoek te voeren.

Dat verzoeker ernstig gegriefd is om te moeten lezen dat hij zijn kansen op een eventueel beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, heeft moeten laten schieten, voor een onderzoek naar een duurzame oplossing dat allesbehalve deugdelijk werd gevoerd.

Verzoekers rechten zijn ernstig geschonden.”

Met het gestelde ter terechtzitting en in het verzoekschrift toont de verzoekende partij geen actueel belang aan. De verzoekende partij heeft zelf ervoor gekozen geen beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het gestelde in de nota met opmerkingen: *“Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van*

deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.)” is correct.

2.4. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN